

Sygn. akt I C 259/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Mirosława Dykier – Ginter

Protokolant stażysta Marta Trzebiatowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 czerwca 2019 roku w C.

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko E. L. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 259/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł pozew przeciwko E. L. (1) o zapłatę kwoty 10.867,51 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 1 marca 2017 roku pozwana zawarła z (...) spółką z.o.o. we W. podczas rozmowy telefonicznej umowę pożyczki nr (...). Podkreślił, iż rozmowa telefoniczna była nagrywana, o czym pozwana została uprzednio poinformowana. Pozwany ocenił, iż tym samym strony zawarły wiążącą umowę pożyczki na odległość. Zdaniem powoda nie ulega wątpliwości, iż umowa została zawarta ze strona poznaną albowiem poznana została pozytywnie zweryfikowana, podając dobrowolnie swoje dane osobowe. Powód wywodził, iż umowa pożyczki zawierała postanowienie dotyczące dokładnych warunków spłaty roszczenia w zakresie miejsca, kwot i terminów zaspokojenia roszczeń oraz informacji co do możliwości odstąpienie przez stronę pozwaną od warunków umowy pożyczki. Podkreślił, iż pożyczkodawca poinformował pozwaną również o możliwości wypowiedzenia umowy pożyczki wobec niewywiązania się z jej warunków przez pożyczkobiorcę. Powód wywodził, iż pozwana zobowiązała się do terminowej spłaty udzielonej pożyczki wraz z wszystkimi kosztami opłatami oraz odsetkami w ratach miesięcznych w wysokości 387,57 zł. Podkreślił, iż oprocentowanie pożyczki naliczane od całkowitej kwoty pożyczki było stale w okresie

obowiązania umowy i na dzień jej zawarcia wynosiło 10%, a w przypadku nieterminowej spłaty zadłużenia umowa przewidywała naliczanie odsetek karnych za opóźnienie w wysokości stopy odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Wreszcie powód wywodził, iż strona pozwana nie dokonała całkowitej spłaty zadłużenia i w związku z tym wierzyciel wezwał pozwaną do zapłaty należności. Z uwagi na brak reakcji ze strony pozwanej, pożyczkodawca wypowiedział umowę, a cała należna kwota wraz z odsetkami i kosztami stała się wymagalna w dniu 2 kwietnia 2018 roku. Na mocy umowy cesji wierzyciel (...) spółką z.o.o. we W. dokonał w dniu 3 marca 2017 roku na rzecz (...) z siedzibą w W. przelewu przedmiotowej wierzytelności. Przy czym powód powoływał się § 1 umowy pożyczki, w którym pożyczkodawca oświadczała, a pożyczkobiorca przyjął do wiadomości, że niezwłocznie po zawarciu umowy pożyczki pożyczkodawca dokona cesji na rzecz (...) z siedzibą w W.. Dalej powód wskazywał, iż w dniu 28 czerwca 2018 roku nabywca ten przejął przedmiotową wierzytelność wobec pozwanej na rzecz powoda. Powód wywodził, iż łączna wysokość zobowiązania pozwanej na dzień 27 lutego 2019 roku, została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi 5.177,65zł tytułem kapitału, 1.006,75 zł tytułem odsetek oraz 4.683,11 zł tytułem kosztów.

Powód wyjaśnił, iż opłata przygotowawcza to opłata naliczana za udzielenie pożyczki, a kwota opłaty prowizji stanowi opłatę za obsługę pożyczki. Powód powołał się na § 4 umowy pożyczki, w którym pożyczkodawca w sposób dokładny i niebudzący wątpliwości wskazał całkowity koszt pożyczki, a także wysokość opłat oraz prowizji, których łączna wysokość nie przekracza limitu ustalonego w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. Dodatkowo powód podkreślał, iż stronie pozwanej została przedstawiona wysokość opłaty, które mogą zostać naliczone w przypadku zwłoki w spłacie oraz konieczności podjęcia działań mających na celu odzyskanie zadłużenia w postaci wysyłania minimów listowych, telefonicznych smsowych lub wizyty osobistej. Naliczone opłaty składają się na część zadłużenia opisaną jako koszty.

Powód określił również, iż na podstawie art. 482 k.c. dokonał kapitalizacji odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu w związku z tym w treści żądania pozwu domaga się zasądzenia na jego rzecz odsetek za opóźnienie za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Pozwana E. L. (1) nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się na rozprawie wyznaczonej w sprawie, nie złożyła żadnych wyjaśnień ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 6 czerwca 2019 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym powództwo oddalił w całości..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana E. L. (1) odbyła rozmowę telefoniczną z przedstawieniem (...) spółka z.o.o z siedzibą we W. w przedmiocie zawarcia umowy pożyczki. Po ustaleniu jej sytuacji finansowej i majątkowej przedstawiono jej propozycję zawarcia umowy pożyczki dotyczącej wypłaty kwoty 6.000 zł i rozłożenie spłaty pożyczki na miesięczne raty w wysokości po 387,57 zł. Po przedstawieniu propozycji pozwana wyraziła zgodę na zawarcie umowy przez telefon i przystąpiła do składania wniosku o udzielenie pożyczki w tej formie, wskazując dane i informacje (w tym o numerze konta bankowego), wymagane do złożenia wniosku. Pozwana poinformowana została, iż w celu skutecznego złożenia wniosku przesłać musi we wskazany sposób – przy pomocy środków komunikowania się na odległość – treść wymaganych dokumentów (bankowego potwierdzenia wypłaty wynagrodzenie, dowodu osobistego, drugiego dowodu tożsamości) oraz dokonać ze wskazanego konta przelew weryfikacyjny. Przedstawiciel pożyczkodawcy poinformował ją, iż po dopełnieniu tych formalności rozpoznany zostanie jej wniosek o udzielenie pożyczki i w razie zaakceptowania wniosku wnioskowana w oparciu o zawartą wówczas w ten sposób umowę kwota zostanie przekazana na wskazane przez nią konto niezwłocznie (do godziny od zaakceptowania wniosku). Następnie przedstawiciel pożyczkodawcy pouczył pozwaną o możliwości, sposobie i terminie odstąpienie od umowy po jej zawarciu oraz skutkach takiego odstąpienia wskazując, że formularz oświadczenia o odstąpieniu od umowy wraz z pisemną umową pożyczki i harmonogramem spłaty zostaną pozwanej doręczone w formie pisemnej po zawarciu umowy. Na koniec informując, iż przedstawia parametry umowy przy założeniu, że umowa trwać będzie 36 miesięcy, określił jej warunki. Wskazał więc, iż termin płatności pierwszej raty przypadać będzie na dzień 10 kwietnia 2017 roku, spłata zobowiązania rozłożona

będzie na 36 rat miesięcznych w wysokości po 387,57 zł. Wskazał, że całkowita kwota pożyczki wynosić będzie 6.000,00 zł, a jej wypłata nastąpi po rozpoznaniu wniosku -najdalej do 15 marca 2017 roku. Określił, iż umowa obowiązywać będzie do 10 marca 2020 roku. Wyjaśnił zasady zaliczania spłat określając, iż każda wpłata zaliczana będzie najpierw na odsetki karne, następnie na odsetki umowne i potem na kapitał. Poinformował, iż oprocentowanie kredytu wynosić będzie 10% w skali roku, podał również wartość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w wysokości 87,61%. Określił należność 13.952,81 zł jako sumę całkowitego kosztu pożyczki i całkowitej kwoty pożyczki. Wskazał też wielkości całkowitej kwoty pożyczki na 6.000 zł, całkowitego kosztu pożyczki na 7.952,81 zł i jego części składowych to jest: odsetek naliczanych za okres kredytowania w wysokości 1.952,81 zł, opłatę prowizyjną w wysokości 4.5000 zł oraz opłatę za udzielenie pożyczki w wysokości 1.500 zł Na koniec wskazał, iż pożyczkodawca nie będzie ponosić innych kosztów związanych z pożyczką, za wyjątkiem kosztów związanych z nieterminową spłatą raty lub jej części, nie określając jedna wysokości i rodzaju tych kosztów.

(dowód: nagranie rozmowy telefonicznej zapisanej na płycie dołączonej do akt k. 29 odtworzonej na rozprawie w dniu 6 czerwca 2019 w okresie od 00: 02: 52 do 00:26:30)

Jako potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki przy wykorzystaniu telefonów w dniu 1 marca 2017 roku wygenerowany został przez (...) spółka z.o.o z siedziba we W. druk umowy pożyczki, z którego wynika iż:

W dniu 1 marca 2017 roku pozwana E. L. (1) zawarła z (...) spółka z.o.o z siedziba we W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pożyczkodawca na wniosek pozwanej udzielił jej pożyczki gotówkowej w kwocie 12.000,00 zł na okres od zawarcia umowy do dnia 10 marca 2020 roku. Na wniosek pożyczkodawcy umowa zawarta została na odległość w rozumieniu ustawy o prawach konsumenta, z zastrzeżeniem warunku rozwiązującego w przypadku spełnienie jednego z warunków:

- nie podjęcia w terminie przez pożyczkobiorcę pierwszej transzy (dokonania zwrotu tych środków przez bank),
- nie przekazania wymaganych dokumentów potwierdzających dane pożyczkobiorcy,
- nie dokonanie w terminie wpłat w celu weryfikacji tożsamości z rachunku klienta.

Pożyczka gotówkowa została postawiona do dyspozycji pożyczkobiorcy w formie dwóch transz z czego:

- a) tytułem pierwszej transzy pożyczkobiorca otrzymać miał do dyspozycji kwotę 6.000 zł w deklarowany przez siebie sposób,
- b) tytułem drugiej transzy pożyczkobiorca otrzymacie miał do dyspozycji kwotę w wysokości 6.000 zł po upływie 14 dni od dnia zwarcia umowy z przeznaczeniem na pokrycie opłaty prowizyjnej oraz opłaty za udzielenie pożyczki.

Z tytułu zawarcia umowy oraz wykonania czynności opisanych w umowie pożyczkobiorca zobowiązany został do zapłaty wskazanych w umowie opłat: opłaty za udzielenie pożyczka w kwocie 1.5000 zł oraz opłaty prowizyjnej w kwocie 4.500 zł. Pożyczkobiorca upoważnił pożyczkodawcę do dokonania wypłaty jedynie pierwszej transz z uwagi na pomniejszenie kwoty pożyczka o te koszty.

Pożyczkodawca oświadczył, a pożyczkobiorca przyjmował to do wiadomości, że niezwłocznie po zawarciu umowy pożyczki pożyczkodawca dokona cesji wierzytelności wynikającej z umowy na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. W przypadku, gdy potrącenie z pożyczki i pobranie opłat nie będzie możliwe z uwagi na dokonanie przez pożyczkodawcę cesji wierzytelności, pożyczkobiorca wyraził zgodę i zobowiązał, pożyczkodawcę, aby kwotę drugiej transzy pożyczki przekazać na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z przeznaczeniem na pokrycie opłaty i prowizji.

Ustalono zostało oprocentowanie nominalne pożyczki naliczane od pozostałych do spłaty kwot pożyczki jako stałe w okresie obowiązywania umowy w wysokości 10%. Oprocentowania naliczane miało być od dnia postawienia każdej transzy do dyspozycji pożyczkobiorcy.

Pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu pożyczki w 36 ratach miesięcznych w wysokości 387,57 zł do 10-ego każdego miesiąca poczynając od 10 kwietnia 2017 roku.

Za opóźnienie w spłacie pożyczki lub spłacie raty albo jej części pożyczkodawca naliczać miał odsetki od zadłużenie przeterminowanego. Zmienna stopa odsetek karnych odpowiadać miała dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. W razie opóźnienia w zapłacie dwóch pełnych rat pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem zwykłym do zapłaty należności w terminie 7 dni. Po upływie okresu wypowiedzenia przewidziano dla pożyczkodawcy prawo do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości ustalonych w umowie odsetek karnych.

Zawarto informację, iż wraz z umową pożyczkodawca otrzyma tabelę opłat i prowizji, harmonogram spłaty, wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy i formularz informacyjny. Tabela opłat i prowizji przewidywała opłatę za porozumienie (aneks), za przygotowania i przekazania informacji o rozliczeniu spłat, za zwrot nadpłaty oraz koszty sądowe i egzekucyjne.

(dowód: wydruk umowy pożyczki i tabeli opłat i prowizji k. 12-15 oraz k.18)

W dniu 1 marca 2017 roku pożyczkodawca wypłacił pozwaną na wskazane przez nią w rozmowie telefonicznej konto bankowe kwotę 6.000 zł

(dowód: potwierdzenie wykonania transakcji k. 17)

W oparciu o informacje wskazane przez pozwaną w rozmowie telefonicznej z przedstawicielem pożyczkodawcy dotyczących jej zdolności kredytowej, w systemie pożyczkodawcy wygenerowano dokument: informacja o kliencie do wniosku (...)

(dowód: informacja k. 16)

Wierzytelność z tytułu umowy pożyczki nr (...) wobec E. L. (2) była w dniu 3 marca 2017 roku przedmiotem przelewu między pożyczkodawcą a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W.

(dowód: oświadczenie o dokonaniu cesji k.19)

Pismem z dnia 6 lutego 2018 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w związku z opóźnieniem w zapłacie dwóch pełnych rat złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z dnia 1 marca 2017 roku wobec pozwaną, wskazując iż na dzień wypowiedzenia zadłużenie pozwaną wynosi 1.258,48 zł, na którą składały się odsetki karne w wysokości 5,52 zł, odsetki umowne w wysokości 104,36 zł, opłata prowizyjna w wysokości 388,22 zł kapitał należność główną w wysokości 630,66 zł i opłata za udzielenie pożyczki w wysokości 129,72zł.

(dowód: pismo z dnia 6 lutego 2018 roku wraz z dowodem poświadczenia odbioru k.20-21 i 22-23)

W dniu 28 czerwca 2018 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem tej umowy była m.in. wierzytelności pochodząca z umowy zawartej z pozwaną o numerze (...) z dnia 1 marca 2017 roku, co do której określono ogólną wysokość zobowiązania na 10.382,95 zł, a którą składały się: kwota 5.177,65 zł z tytułu kapitału, kwota 177,29 zł tytułu odsetek umownych, kwota 344,90 zł tytułem odsetek karnych, kwota 3.512,93 zł tytułu opłaty prowizyjnej oraz kwota 1170,18 zł z tytułu opłaty za udzielenie pożyczki.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 28 czerwca 2018 r. oraz wydruk - wyciąg z elektronicznego załącznika k.22-25 i 35-37)

W dniu 27 lutego 2019 roku powód sporządził dokument - wyciąg z ksiąg rachunkowych, dotyczący dłużnika E. L. (2), w którym określił: 1. co do danych dotyczących operacji nabycia: cesję wierzytelności z umowy pożyczki z dnia 1 marca 2017 roku, dokonaną w dniu 28 czerwca 2018 r. z kontrahentem (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty i wartością wierzytelności na moment nabycia 10.382,95 zł oraz 2. wierzytelność na dzień jego wystawienie na łączną kwotę 10.867,51 zł w tym 5.177,65 z tytułu kapitału, 1.006,75 zł z tytułu odsetek i 4.683,11 zł tytułu kosztów.

(dowód wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 28 czerwca 2019 roku k.5)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozwana E. L. (2) nie stawiała się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu nie wniosła też o rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność.

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej sprawy i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco (uzasadnienie wyr. SN z 18.2.1972 r., III CRN 539/71, L.). Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c, negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (porównaj wyroki Sądu Najwyższego z dnia : 7.6.1972 r. III CRN 30/72, 31.3.1999 r., I CKU 176/97, 6.6.1997 r., I CKU 87/97, 15.3.1996 r., I CRN 26/96, 15.9.1967 r., III CRN 175/67).

Treść przepisu art. art. 339 § 2 k.p.c. wskazują, iż domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Te uzasadnione wątpliwości mogą powstać, np. gdy podane w pozwie okoliczności stają w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi (art. 228 § 1 k.p.c.) lub faktami znanymi sądowi urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.). Uzasadnione wątpliwości mogą też powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (porównaj komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński - system Legalis)

W przypadku, gdy sąd poweźmie wątpliwości co do zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości, co do faktów bądź ustalenia, czy powód zmierza do obejścia prawa (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973r. III CRN 59/73, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96). Podkreślenia wymaga fakt, iż zgodnie z ogólnym ciężarem dowodowym to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuj - jako wierzyciel dochodzący zaspokożenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę

(źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W toku niniejszego procesu pozwana nie podjęła obrony. Zostały więc spełnione przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednak w ocenie sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia powoda zawarte w uzasadnieniu pozwu. W uzasadnianiu pozwu przedstawiając stan faktyczny sprawy w zakresie umowy, która zgodnie z twierdzeniami powoda stanowiła źródło zobowiązania pozwanego, podał jedynie datę zawarcia umowy, określił jej numer oraz wskazał, że była to umowa pożyczki, a pożyczkodawcą był (...) spółka z.o.o z siedziba we W.. Powód wskazał też, że umowa została wypowiedziana w związku z nieregulowaniem należności przez poprzedniego wierzyciela. W zakresie dochodzonej kwoty wskazał, jedynie iż kwota 5.177,65 zł to należność z tytułu kapitału, kwota 1.06,75 dochodzona jest z tytułu odsetek a kwota 4.685,11 zł to koszty. Pozew nie zawierał natomiast przedstawienia innych istotnych faktów dotyczących treści tego pierwotnego zobowiązania. W szczególności nie określał kwoty pieniężnej, która była przedmiotem tej umowy, ustalonych kosztów i należności związanych z zawarciem umowy, spłaty należności czy informacji pozwalających na zweryfikowania sposobu wyliczenia odsetek. Określony w sposób wybiórczy, lakoniczny i niespójny stan faktyczny uzasadniał wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i wymuszał przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Powód wywodził swoje roszczenie, wskazując na zawartą przez pozwaną i pierwotnego wierzyciela umowę pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Powód wskazywał, iż w niniejszej sprawie do zawarcia umowy pożyczki doszło podczas rozmowy telefonicznej, a więc za pośrednictwem środków komunikowania się na odległość

Rodzaj umowy i jej podmioty wskazują na potrzebę oceny stosunku prawnego stron w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 roku, Nr 126, poz. 715 z późn. zmian.) oraz ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (Dz.U. z 2014 r., poz. 827 z późn. zmian). Pożyczka udzielona w warunkach wywodzonych przez powoda kwalifikować należy jako kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim oraz art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (stosowany do umów kredytu konsumenckiego jako usługi finansowej zawieranej na odległości w oparciu o art. 4 ust. 2 ustawy o prawach konsumenta)

Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Co do zasady umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę (art. 29 ust. 1). Przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim w art. 5 pkt 15 przewidują - jak jeden ze sposobów zawarcia umowy - kredyt konsumencki zawierany na odległość. Zgodnie z tym przepisem jako taki kredyt rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Z kolei umowa o kredyt konsumentowi - jako umowa dotycząca usług finansowych zawieranych na odległość w rozumieniu art. 4 ust. 2 ustawy o prawach konsumenta - stosownie do treści przepisu art. 2 pkt. 1 tej ustawy jest umową zawartą z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumienia się na odległość do chwili zawarcia umowy łącznie. Przepisy te przewidują szczególny sposób zawierania umowy o kredyt konsumentowi – przy wykorzystaniu środków porozumienia na odległość. W świetle powyższego należy stwierdzić, iż zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga w takiej sytuacji zachowania formy pisemnej.

W niniejszej sprawie dla wykazania roszczenia powód przedstawił nagranie z rozmowy telefonicznej pozwanej i przedstawiciela pożyczkodawcy dotyczącej zawarcia umowy oraz wygenerowany z systemu pożyczkodawcy wydruk

umowy pożyczki dotowany na dzień 1 marca 2017 roku opatrzony numerem (...) wskazując, że do zawarcia umowy doszło podczas rozmowy telefonicznej, a wydruk umowy stanowi potwierdzenie warunków umowy określonych w drodze tej umowy zawartej za pomocą środków porozumiewania się na odległość. W toku postępowania sąd przeprowadził dowód z nagrania rozmowy. W oparciu o to nagranie i porównanie jej z treścią złożonego wydruku umowy sąd stwierdził, iż treść stosunku prawnego wynikająca z wydruku nie odzwierciedla ustaleń wynikających z odbytej rozmowy telefonicznej.

Z treści złożonego wydruku wynika bowiem, iż strony w drodze komunikowania się przez telefon zawarły umowę, której przedmiotem było udzielenie pożyczki w kwocie 12.000,00 zł, wypłacanej w dwóch transzach - pierwsza do rąk pożyczkobiorcy, a druga na rzecz pożyczkodawcy na pokrycie koszt pożyczki, przy czym od całego tego kapitału pożyczki - z chwilą zrealizowaniu wypłaty transzy zastrzeżone zostały odsetki kapitałowe w wysokości 10% w skali roku. Wynika z niego również, że umowa ta zawarta została w trakcie rozmowy telefonicznej, lecz z zastrzeżeniem warunków rozwiązujących - min. w przypadku nie wykonania przez pożyczkodawcę obowiązków związanych z przekazaniem treści dokumentów oraz realizacji przelewu weryfikacyjnego. Tymczasem treść rozmowy telefonicznej nie wskazuje, że umowa pożyczki dotyczyła kapitału pożyczki w takiej kwocie - pozwana poinformowana została o udzieleniu pożyczki w kwocie 6.000 zł i związanym z tym obowiązkiem zapłaty odsetek od tego kapitału, a także, że z tego tytułu zobowiązana będzie zapłacić w zakresie pozaodsetkowych kosztów prowizję i opłatę za udzielenie pożyczki. Nie otrzymała natomiast informacji, że przekazywana jej kwota stanowi jedynie pierwszą transzę pożyczki, a w umowie przewidziana jest druga transza przeznaczona na sfinansowania pozaodsetkowych kosztów pożyczki. W trakcie rozmowy telefonicznej została również poinformowana, iż w celu zawarcia umowy uzupełnić musi swój wniosek poprzez złożenie informacji o dokumentach oraz dokonać przelewu weryfikacyjnego. Wówczas po weryfikacji otrzymała informację, również poprzez komunikator umożliwiający porozumiewanie się na odległość, o rozpoznaniu jej wniosku - co do zawarcia umowy na ustalonych w rozmowie telefonicznych warunkach - i zostaną jej wypłacone pieniądze w kwocie 6.000,00 zł. Z treści rozmowy nie wynika, aby wyrażała zgodę na zawarcie umowy pożyczki na kwotę 12.000,00 zł oraz, aby upoważniła pożyczkodawcę do przekazania na pokrycie kosztów pożyczki środki z tej pożyczki. W treści rozmowy telefonicznej brak jest również informacji zwartej w wydruku umowy - na które powołuje się w niniejszej sprawie w pozwie powód - że pozwana poinformowana została o dokonaniu umowy cesji na rzecz Funduszu Sekurytyzacyjnego. Przedstawiciel pożyczkodawcy w rozmowie telefonicznej podkreślał również, iż pożyczkobiorca nie zostanie obciążony innymi kosztami - poza wynikającymi z nieterminowej spłaty pożyczki. Tymczasem do druku pożyczki dołączono również tabele kosztów i opłat, z której wynika możliwość pobierania opłat w trakcie trwania umowy pożyczki związanych chociażby z udzieleniem informacji o rozliczaniu wpłat. Z treści rozmowy telefonicznej nie wynika również, iż w zakresie kosztów związanych z nieterminową spłatą strony podejmowany szczegółowe ustalenia, w szczególności, aby na wypadek zwłoki przewidziały dochodzone w niniejszej sprawie odsetki odpowiadające dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zauważyć należy, że zgodnie z rozmową telefoniczną po zawarciu umowy pozwana otrzymać miała potwierdzającą zawartą poprzez środki komunikowania się na odległość umowę pożyczki w formie pisemnej. Pisemna umowa potwierdzać jedynie miała warunki wskazane w rozmowie telefonicznej. Tymczasem warunki umowy ujęte w treści wydruku odbiegają od warunków umowy wskazanych przez przedstawiciela pożyczkodawcy.

W treści uzasadnienie pozwu powód nie przedstawił jakie uzgodnienia poczyniły strony w zakresie warunków umowy w jej najistotniejszych częściach (dotyczącej kwoty kapitału pożyczki i wysokości kosztów pożyczki). Nie sposób więc ustalić czy w tym zakresie wywodzi, iż strony zawarły umowę o treści wynikającej z rozmowy telefonicznej czy ze złożonego wydruku.

Mimo rozbieżności, w celu wykazania treści umowy będącej podstawą dochodzonego roszczenia, powód jako dowód wskazywał zarówno nagrania z rozmowy telefonicznej jak i wydruk umowy. Powołując się na szczegółowe postanowienia umowne powód odwoływał się do przedstawionego wydruku, w tym postanowień, które w rozmowie telefonicznej w ogóle nie zostały określone (np. odnoszące się do zawiadomienie o przyszłej cesji).

Nie sposób więc ustalić czy podstawą roszczeń zgłoszonych w pozwie jest – zgodnie ze stanowiskiem powoda- treść umowy określona w trakcie rozmowy telefonicznej, czy też ta treść, która ujęta została w złożonym wydruku.

Niedookreślenie wysokości i sposobu wyliczenia roszczenia w sytuacji niniejszej sprawy nie dodaje podstaw do uwzględnienia powództwa.

Zgodnie z treścią wydruku pożyczkodawca w ramach zawartej umowy co do wysokości kapitału w kwocie 12.000, zł przekazać miał połowę umówionej kwoty pożyczki na pokrycie kosztów (albo pobrać dla siebie albo przekazać cesjonariuszowi). Powód nie przedstawił umowy cesji między pożyczkodawcą a poprzednikiem prawnym powoda. Nie sposób więc ustalić o jakiej konkretnej treści zobowiązanie pozwanej przyjmowano, określając przedmiot tego przelewu. W szczególności czy ustalono wypłatę drugiej transzy pożyczki na pokrycie pozaodsetkowych kosztów. Opisuując treść żądania powód podzielił je na trzy części składowe, określając je ogólnie jako należności z tytułu kapitału, z tytułu odsetek i z tytułu kosztów. Realizacja umowy wynikającej z wydruku nie dawałaby już podstaw do dochodzenia należności z tytułu pozaodsetkowych kosztów ustalonych w związku umową, skoro ta część zobowiązania umownego pożyczkodawcy pokryta być miała z kapitału pożyczki. Z ustalanego stanu faktycznego wynika ponad wszelką wątpliwość, iż pozwana realizowała częściowo wpłaty na rzecz poprzedniego wierzyciela. Wskazuje na to treść pozwu (powód wywodzi, iż pozwana nie dokonała „całkowitej spłaty zadłużenia”) oraz pismo poprzednika prawnego powoda z dnia 6 lutego 2018 roku, z którego wynika, że wierzyciel ten wskazywał, iż na dzień sporządzenia tego pisma - a więc po blisko 10 miesiącach od terminu płatności pierwszej raty - jej zadłużenie przeterminowane wynosi 1.258,48 zł. Mimo to powód nie przedstawił szczegółowej informacji dotyczącej terminów i wysokości wpłat. Zauważyć należy, iż w treści pozwu powód wskazuje, że oprocentowanie nominalne naliczane było od całkowitej kwoty pożyczki. Gdyby do przyjęcia tej podstawy naliczania odsetek przyjęto kwotę pożyczki określoną w wydruku (12.000, zł), nastąpiłoby to wbrew postanowieniom umownym określonym w treści rozmowy telefonicznej – a więc treści ustalonej przez strony. Nie wskazanie rozliczeń uniemożliwia dokonanie weryfikacji sposobu rozliczenia wpłat w celu ustalenia jaką treść umowy przy określeniu zobowiązań pozwanej przyjął pierwotny wierzyciel. W szczególności od jakiej kwoty pożyczki naliczał odsetki kapitałowe oraz jakie przyjmowane były odsetki naliczane w razie nieterminowej spłaty należności przez pozwaną przez poprzedników pozwanego. Z treści wezwania z dnia 6 lutego 2018 roku wynika, że wierzyciel w okresie trwania umowy naliczał bowiem odsetki karne (w wezwaniu wskazane zostały one na kwotę 5,52 zł). Z opisu stanu faktycznego nie sposób ustalić czy w poprzednim okresie również zostały naliczone i pobrane odsetki karne i w jakiej wysokości zostały przyjęte przez wierzyciela pierwotnego. Zdaniem sądu brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do ich naliczania w wysokości odpowiadających dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. Ta wysokość oznaczona została bowiem jedynie w wydruku, bez uzgodnień w trakcie rozmowy telefonicznej. W tej sytuacji nie sposób zweryfikować wysokości należności wobec pozwanej określonych już przez poprzednika prawnego powoda w treści umowy przelewu wierzyciela. Nie sposób ustalić czy pierwotny wierzyciel prawidłowo – zgodnie z treścią umowy – naliczał zobowiązania (zwłaszcza odsetkowe) pozwanej i związku z tym czy prawidłowo zaliczał dokonywane wpłaty i w konsekwencji prawidłowo określał pozostałą do zapłaty część należności (kapitału).

Weryfikacji wysokości zobowiązania pozwanej nie można dokonać tym bardziej w oparciu o dowody i twierdzenia pozwanego w zakresie należności ustalanych w późniejszym okresie. W szczególności w zakresie części roszczenia obejmującego „koszty” powód bez szczegółowego określenia wskazał, iż do kosztów tych doliczono również opłaty za czynności wynikające z działań podejmowanych w celu odzyskania zadłużenia. I w tym zakresie powód odwołał się do treści umowy pożyczki wskazując, iż pozwanej została przedstawiona wysokość opłat za czynności w postaci wysyłania monitów listownych, telefonicznych smsowych lub wizyt domowych. Tymczasem ani w trakcie rozmowy telefonicznej ani nawet w złożonym wydruku takie opłaty nie zostały określone. Powód nie wykazał zasadności pobrania tych opłat i ich wysokości. Nie wskazał nawet, jaką część kwoty określonej jako koszty stanowią te dochodzone należności.

Tak samo ocenić należy część roszczenia określoną jako odsetki. Powód nie wskazując od jakiej kwoty za jaki okres i w jakiej wysokości przyjęto odsetki do naliczenia dochodzonej z tego tytułu kwoty, uniemożliwił weryfikację tej należności, tym bardziej, iż powód wskazywał, że wyliczając odsetki karne związane z opóźnieniem przyjmował –

powołując się na treść umowy stron wynikającą z wydruku - stawkę dwukrotności odsetek ustawowy za opóźnienie. Stawka ta zadaniem sądu, w związku z nieobjęciem jej porozumieniem stron, nie może być stosownie do art. 481 k.c, stosowana.

Wobec powyższego powództwo należało oddalić w całości,